

PROLÓGUS

Robson Kiváltságos megtorpant egyik lábával a sáros úton, a másikkal a kocsi fellépőjén, sólyomszerű orra a fatrasztai vidék forró szelébe hasított. A levegő nyirkos és bűdös volt, a messzi városi gyárkérmények szaga megült az orrában. Sejtette, hogy a báméskodók arról beszélnek egymás közt, hogy úgy fest, akár egy levegőbe szaglászó vadászkutya – noha csak egy bolond hasonlítana hallótávolságon belül egy Kiváltságos varázslót egy alávaló ebhez –, és nem is tévedtek sokat.

A Kiváltságos-mágia az elemekre és a Másra hangolódott, minek köszönhetően Robson és Kiváltságos fivérei és nővérei mélyen és páratlanul ismerték a világ működését. E konkrét esetben azonban Robson mindössze valamiféle homályos nyugtalanságot érzett, egyfajta meghatározhatatlan előjelet, amelybe beleviszkettek az ujjbegyei.

Csaknem egy teljes percig állt a fellépőn, mielőtt végül lelépett a talajra.

A sivár vidék árterekkel és termőföldekkel nyújtózkodott a déli és nyugati horizont felé. Szél fújta keletnek az óceán sós levegőjét, északra pedig Fatraszta fővárosa, Szárazpart ült egy hetven méter magas, óriási mészköfennsíkon. A város úgy három kilométerre, szinte karnyújtásnyira lehetett

innen, és a kancellár asszony titkosrendőrségének jelenléte valószínűtlené tette, hogy abból az irányból bármiféle fenyegetés érkezhessen.

Robson a kocsí mellett maradt, megfeszítette kezén a kesztyűjét, és megropogtatta az ujjait, ahogy a Máshoz fűződő kapcsolatát próbálgatta. Érezte az épphogy elérhetetlen, megszelídítésre váró mágia sercegését és szikrázását, és ez olyannyira megnyugtatta, hogy még egy halvány mosolyt is engedélyezett magának. Talán ostobán viselkedett. Egy Kiváltságos hatalmát kizárólag egy lőpormágus veszélyeztetheti, *olyan* pedig nem akadt Szárazparton. Akkor hát mi más aggaszthatná?

Másodszor, majd pedig harmadszor is végigtekintett a horizonton, és kinyúlt felé az érzékeivel. Nem talált semmit, csak pár földművest és a kocsí túloldalán elhaladó szokásos forgalmat. Középső ujja egy rándulásával megérintette a Mást, és egy láthatatlan szál meghúzásával magához vont annyi erőt ebbe a világba, hogy kemény levegőpajzsot építsen a teste köré.

Az ember nem lehet elég óvatos.

– Csak egy perc, Thom – mondta a kocsisának, aki máris kezdett elbóbiskolni a bakon.

Robson bakancsa cuppogott a sárban, ahogy a Kiváltságos lelépett az útról, és megindult egy rakás koszos sátor felé. A munkatábort pár száz méterre az úttól, egy letaposott gyapotmezőn, egy kis emelkedő tetején állították fel, és egy kisebb hadseregnyi munkás hordta el a földet a tábor közepén kiásott veremből.

Robson nyugtalansága nem enyhült, ahogy megközelítette a tábort, de félresöpörte, és hideg mosolyt erőltetett az arcára, amikor egy idősebb férfi kivált a sátrak gyűrűjéből, hogy odalépjen hozzá, és üdvözlölje.

– Robson Kiváltságos – szólalt meg, és többször is meghajolt, mielőtt kinyújtotta felé a kezét. – Cressel vagyok. Cressel professzor. Én vezetem az ásatást. Köszönöm, hogy ilyen gyorsan idefáradt.

Robson megrázta Cressel kezét, és feltűnt neki, hogy a professzor özszeressen, amikor hozzáér a Kiváltságos kesztyűjének hímzett szövetéhez. Cressel vézna ember volt, meggörnyesztették a könyvek fölötti kuporgással töltött évek, orrán szögletes szemüveg ült, fején csak egy fűrtnyi ősz haj maradt. Elmúlt hatvan, vagyis közel húsz évvel volt idősebb Robson-

nál, és a Szárazparti Egyetem fakultásának megtisztelt tagjaként ismerték. Robson valósággal följe tornyosult.

Cressel, amint tudta, visszarántotta a kezét, és az ujjait idegesen mozgatva, töprengően bámult az út felé. Rendkívül szeleburdi ember benyomását keltette.

– Úgy tájékoztattak, fontos dologról van szó – mondta Robson.

Cressel másodpercekig csak meredt rá.

– Ó. Igen! Igen, nagyon fontos. Legalábbis azt hiszem.

– Azt hiszi? Két órán belül a kancellár asszonnyal vacsorázom, és azt *hiszi*, fontos dologról van szó?

Izzadság gyöngyözött Cressel homlokán.

– Nagyon sajnálom, Kiváltságos. Nem tudtam. Ha...

– Most már itt vagyok – szakította félbe Robson az öreg professzort.

– Csak térjen rá a lényegre.

Ahogy megközelítették a tábort, Robson legalább tucatnyi muskétás, gumibotos örre lett figyelmes, akik hozzávetőleges kordont alakítottak a terület körül. Bent további öröket látott, sárga kabátjuk könnyen felismerhetővé tette őket, ahogy a munkásokat figyelték.

Robson nem igazán helyeselte a munkatáborok létezését. A munkások általában megbízhatatlanok, lassúak és gyengék az alultápláltság miatt, de Fatraszta határváros, és mint ilyen, gyakori állomása a Kilencekből érkező bűnözőknek és elítélteknek. Lindet kancellár asszony rég úgy döntött, az egyetlen megoldás az, ha hagyják, hogy kivívják a szabadságukat a táborokban. A város így megkapta a tucatnyi közmunkaprojektjéhez szükséges munkaerőt, és ki is kölcsönözhetette az olyan magánkézben lévő szervezeteknek, mint a Szárazparti Egyetem.

– Tudja, mit csinálunk itt? – kérdezte Cressel.

– Ha jól hallottam, egy újabb daníz relikviát ásnak ki. – Azok az átkozott izék mindenhol felbukkantak egy olyan letűnt civilizáció ősi testamentumaként, amely még azelőtt kikopott erről a kontinensről, hogy bárki a Kilencekből ideérkezett volna. Parkok közepén éktelenkedtek, épületek alapjaiként szolgáltak, és ha hinni lehetett a szóbeszédnek, egy egész városnyi kőszerkezet húzódott meg a Szárazpartot körülvevő árterek

alatt. Néhány ilyen ereklyén még ki lehetett mutatni az ősi mágia nyomait, így felkeltették a tudósok és a Kiváltságosok rendkívüli érdeklődését.

– Így van. Pontosan így van. A lényeg – tördelte a kezét Cressel –, a lényeg, Robson Kiváltságos, hogy hat munkásunk tébolyodott meg, amióta elértük az ereklye tizenkét méteres mélységét.

Robson elhessegette a tábor logisztikájával kapcsolatos gondolatait, és Cresselre pillantott.

– Azt mondja, megtébolyultak?

– Teljesen eszüket veszítették – erősítette meg a professzor.

– Mutassa az ereklyét.

Cressel bevezette a tábor mélyére, ahol megálltak egy gigantikus gödör előtt. Nagyjából húsz méter széles és közel ugyanolyan mély lehetett, és a közepén egy állványzattal körülvett, közel egy négyzetméteres obeliszk állt. A hámló sárréteg alatt az obeliszk sima, világosszürke mészkőből állt, amelyet kétségkívül a Szárazpart-fennsík közepén lévő bányából faragtak ki. Robson felismerte az oldalán lévő nagy, ódaníz betűket, amelyek megszokott látványnak számítottak a városban mindenfelé található romterületeken.

Robsonnak felfordult a gyomra. Az érzékei határán rezgő mágia úgy hőkölt hátra, mint a obeliszk pusztája jelenléte is taszította volna.

– Teljesen hétköznapiak tűnik – jegyezte meg; elővett egy zsebkenőt, hogy kifújja az orrát, és leplezze ujjai remegését. – Csak a danizok egy régi kődarabja.

– Mi is így gondoljuk – helyeselt Cressel, és megigazította sártól pöttyös szemüvegét. – Nincs semmi különös ebben a leletben, leszámítva, hogy szokatlanul távol esik az ősi városközponttól.

– Ha nincs benne semmi különös, miért vesződnek a kiásásával? – kérdezte ingerlékenyen Robson.

– Belesüllyedt az árterület puha talajába. Eltekintve a víztől, úgy véltük, könnyű ásás lesz.

– És az?

– Mind ez ideig. – Cressel némi habozás után folytatta. – Mármint amíg kezdetét nem vette az örület.

– Mi történt?

– A munkások. – Cressel az ásatás szélén lévő farámpákon törmelékkel teli kosarakat cipelők sora felé intett. – Becsléseink szerint az ereklye úgy huszonnégy méter magas... valószínűleg a legnagyobb a városban. Múlt héten, úgy tizenyolc méteren, vagy mondjuk inkább úgy, a lelet hatméteres magasságában szokatlan írásjelekre bukkantunk. És az egyik munkás még aznap megtébolódott.

– Az összefüggés még nem okozat – jegyezte meg Robson, nem is leplezve a türelmetlenségét.

– Igaz, igaz. Először mi is azt hittük, hőgutát kapott. De aztán másnap megint megtörtént. Aztán a következő napon is. És azóta minden egyes napon. A hatodikon úgy döntöttünk, idehívjuk magát, mert, nos, maga nagyon lelkesedik az egyetemért, és gondoltuk, esetleg...

– Tehetek maguknak egy szívességet – fejezte be Robson savanyúan. Megjegyezte magában, hogy évi pár ezer kranával csökkentenie kell az egyetemnek juttatott támogatását. Jobb, ha nem hiszik ennyire nagylelkűnek. Tetszett neki az egyetem, lenyűgözte őt a múltbeli és jövőbeli tudás utáni kutatásuk, de ezúttal túllépték a hatáskörüket. Elvégre ő elfoglalt ember volt. – Mit ért „szokatlan írásjeleken”? – kérdezte.

– Nem ódaníz nyelven vannak. Ami azt illeti, az egyetemen senki sem tudja, hogy miféle nyelven. Tessék csak, jöjjön, nézze meg. – Cressel elindult az ásatás gödrébe vezető rámpán. – Kíváncsi lennék egy Kiváltságos véleményére.

Robsonnak a hideg futkosott a hátán, a földre gyökerezett a lába, a rettegés vasmarokkal szorongatta a gyomrát. Nem tudta, honnan jön ez az érzés. E kontinens ősi romjain *mindig* ódaníz írások ékeskedtek. Annak, hogy az egyik obeliszken egy másik nyelven írt feliratot találtak, akár nagy történelmi jelentősége is lehet, egy fordítási kérdés azonban aligha izgathatja fel őt ennyire.

Azon tűnődött, nem figyelmeztetni akarják-e valamire az érzékei. Könnyen nemet mondhatna Cresselnek. Elrendelhetné, hogy zárják le az ásatást, az obeliszket pedig pusztítsák el lőporral vagy mágiával.

A Kiváltságosok azonban nem gyávasággal tartják fenn a hírnevüket, úgyhogy végül követte Cresselt az ásatás mélyére.

A munkások elkotródtak az útjukból, ahogy Cressel átvezette Robson a rozoga állványzaton az obeliszkhöz, amelyet végül a gödör aljától pár méterre bámultak meg. A kő egyik sima oldalán zavaros felirat díszelgett. Teljesen letisztították a szinte fehér felületet, így jól láthatóvá vált a Robson számára teljesen ismeretlen folyóírás.

Hosszú másodpercekig bámulta a betűket.

– Van valami rendszer a megtébolyodásokban? – kérdezte szórakozottan. Körülöttük a talajt csákánnyal és ásóval megdolgozó munkások által keltett tompa zaj visszhangzott a gödörben.

– Úgy tűnik, csak azokra van hatással, akik a nap nagy részét idelent töltik – válaszolta Cressel. – A harmadik eset után meghagytam, hogy a fakultás és az őrség tagjai csak vészhelyzet esetén jöhetnek le a gödörbe.

De ez a munkásokra nem vonatkozik, jegyezte meg magában Robson. Nos, hát *valakinek* meg kell szenvednie a tudásért.

Robson oldalra döntötte a fejét, és már kezdte látni a folyóírásban az ismétlődő mintákat. Cresselnek igaza volt, ez valóban valamilyen felirat. *De milyen nyelven lehet?* Egy Robson-korú Kiváltságos sok területen oly tanultnak számított, mint a legtöbb professzor a sajátjában, de Robson még sosem látott semmi ehhez hasonlót.

Az írás ősi volt. Régebbi, mint az ódaníz írás, amely körülvette, márpedig azt a nyelvészek az egyik legrégebbi nyelvként tartják számon. Robson lassan, óvatosan felemelte a kezét. Kinyúlt a Másba, hogy megragadja az e világon túli vad mágiát. Az ezúttal is visszavonult, és erővel kellett megtartania, arra az esetre, ha szüksége lenne rá. Valami nem tetszett neki ebben az obelisztkben, és nem akarta, hogy meglepetés érje.

Amikor már biztos volt benne, hogy minden reakcióra felkészült, kesztyűs ujjával megérintette a plakettet.

Látomás hasított Robson elméjébe. Egy férfit látott, egy arany fűrtök keretezte ismerős arcot, akinek keze úgy nyúlik ki, mintha a világot akar-ná elringatni benne. Fehérség vette körül, vakító és kérlelhetetlen, és Robson nem tudta, a férfi vajon teremti ezt a sötétséget, vagy felemészi őt.

Visszarántotta a kezét, mire a látomásnak vége szakadt. Robson vadul remegett, ruhája izzadságban úszott, Cressel döbbsen bámulta őt.

Robson összedörzsölte a kezét, és látta, hogy jobb kesztyűjének ujjbegyei eltűntek, kikoptak, noha az ujjai maguk sértetlenek maradtak. Otthagyta az állványzaton az elképedt Cresselt, és felrohant a rámpán, majd pedig át a táboron, ahogy csak bírt, egészen a kocsijáig.

– Thom!

A szendergő kocsis felriadt.

– Uram?

– Thom, el kell vinned egy üzenetet a kancellár asszonynak. Személyesen add át neki, és senki más ne legyen jelen.

– Igenis, uram! Mi az üzenet?

– Mondd meg neki, hogy megtaláltam.

Thom megvakarta a fejét.

– Ez minden?

– Igen! A saját biztonságod érdekében ez minden, amit tudnod kell. És most menj!

Figyelte, ahogy a kocsi végigdübörög az úton, majdnem leűzve róla egy csordányi öszvért, egy átkozódó kereskedőt hagyva a nyomában. Robson elővette a zsebkendőjét, és megtörölgette vele a homlokát, de hiába, mert a zsebkendője is csatagos volt az izzadságtól.

– Kiváltságos!

Robson megfordult. Az öreg professzor végre utolérte.

– Kiváltságos! – zihált Cressel. – Mi történt? Jól van?

– Igen, igen, jól vagyok – legyintett Robson, és megindult vissza a táborba. Cressel tartotta vele a tempót.

– De uram, úgy néz ki, mint aki kísértetet látott!

Robson felidézte a rövid látomást, és a homlokra ráncokba futott.

– Nem – válaszolta. – Nem kísértetet. Istent láttam.

1. FEJEZET

A Samnan erőd romokban hevert. A Trisztan folyó nyugati ágának legnagyobb erődítményeként a Samnan hétméteres ciprusfa kerítése tekintélyes méretű kereskedővárost és egy közösségi központnak és számos közigazgatási épületnek is otthont adó fatornyot zárt körbe. Az egyik oldalon tizenhárom méter magas őrtornyok néztek a folyóra, a másikon néhány száz holdnyi megtisztított, lecsapolt termőföld terült el.

Az erőd a civilizáció emlékműveként emelkedett a világ legnagyobb mocsárterületének közepén, ezért is szomorította el annyira Vlorát a jelenlegi állapota.

A hatalmas kapuk összetörve heverték a falakon belül, amelyeket tucatnyi helyen robbantott át a tüzéréség. A legtöbb toronyból csak füstölgő romok maradtak, a fatorny szilánkokra hasadt. Füst gomolygott az erőd fölött, háromszáz méter magasra emelkedett a forró, nyirkos délutáni égbolton.

Vlorát ritkán töltötték el borzalommal egy csata utóhatásai. Egy hivatásos katona nem szörnyülködhet el minden ütközet után, ha hosszú

távon is meg akarja őrizni az ép elméjét, de Vlorá esetében mindig elfedte a sokkot egyfajta szomorúság. Birizgálta elméje egy hátsó szegletét, és elnyomta a győzelmes csata örömnepét.

Érezte a nyelvén a füst ismerős csípését, és kiköpött a sárba, miközben a homályban mozgó karmazsin és kék kabátos katonákat figyelte. Eltakarították a halottakat, számba vették a fegyvereket, előkészítették a műtéteket, megszámlálták a foglyokat. Gyorsan és hatékonyan, fosztogatás, erőszakolás vagy gyilkolás nélkül dolgoztak, és Vlorát ennek láttán büszkeség töltötte el. Tekintete azonban elidőzött a holttesteken, és azon tűnődött, mennyire rúghat a halottak a száma a konfliktus mindkét oldalán.

Vlorá átvágott az őrház maradványai között, átlépett az egykori kapu fatörmelékein, és félreállt az útból, amíg elhaladt mellette két, hordágyat cipelő katona. Idegesen szívta a fogát, ahogy szemügyre vette az erőd belsejében álló kereskedővárost. Néhány épület megúsza a tűzérsegi támadást, a legtöbb azonban a fatorony sorsára jutott.

Amikor a határvidéki erődöket építették, arra számítottak, hogy a falain belül modern fegyverek és könnyű tűzérsegi állások lesznek, a falain kívül meg palo nyilak és ódivatú muskéták. Nem pedig fordítva.

A szeme sarkából észrevett egy katonát, ahogy egy kis dobozzal a hóna alatt óvakodik elő az egyik félig összeomlott épületből. Inkább zavartan, mint dühösen döntötte oldalra a fejét, és igyekezett felidézni a férfi nevét.

– Dobri közlegény! – kiáltott fel végül.

A katona, egy nagy orrú, hosszú ujjú kisember szó szerint felugrott a neve említésére. Vlorá felé pördült, és megpróbálta a háta mögé rejteni a dobozt.

– Asszonyom! – Sietve tisztelgett, és közben sikerült elejtenie a zsákmányát. Csészek és evőeszközök borultak ki az utcára.

Vlorá egy hosszú pillanatig csak bámulta a katonát, hadd főjön a saját levében.

– Csak nem az evőeszközök tulajdonosát keresi, Dobri?

Dobri szeme elkerekedett. Kitarította a tisztelgést, egyenesen előrenézett, és Vlorá látta, hogy egy egészen kicsit megremeg. Oldalról lépett

oda hozzá, mit sem törődve az evőeszközökkel, és gyorsan körbesétálta. A férfi ugyanolyan egyenruhát viselt, mint ő: vérvörös kabátot és nadrágot sötétkék csíkokkal és mandzsettákkal. Aranygombok díszítették, meg egy rézjelvény, rajta két, egymást egy csákó mögött keresztező muskétával – a Puskamester Zsoldostársaság szimbóluma. Az egyenruha koszos volt, nadrágszárán és ujján koromfoltok éktelenkedtek. A férfi szólásra nyitotta a száját, majd becsukta, végül lemondóan felsóhajtott.

– Nem, Lady Flint. Elloptam.

– Nos – válaszolta Vlorá. – Legalább emlékszik rá, hogy nem szenvedhetem a hazugokat. – Eltöprengett a helyzeten. Rövid, de vad csatát vívtak, és Dobri az elsők között rontott át a falon, miután a tüzéség lebontotta a kapukat. Bátor katona volt, még ha kissé enyveskező is. – Adja oda a készletet a szállásmesternek, hogy vegye leltárba, maga pedig jelentkezzen Olem ezredesnél háromheti latrinaszolgáltatásra. Nem javaslom, hogy elmondja neki az okát, hacsak nem akar kivégzőosztag elé állni.

– Igenis, Lady Flint.

– A Puskamesterek nem lopnak. Zsoldosok vagyunk, nem tolvajok. Leléphet.

Dobri összeszedte az evőeszközöket, majd megindult a szállásmester falakon kívül felállított sátra felé. Vlorában felmerült, hogy talán példát kellene statuálnia a férffival – elvégre meg kellett felelnie a „Flint” névnek. Ám az emberei immár lassan egy éve járták a határvidéket. Az együttérzésnek és a fegyelemnek kéz a kézben kell járnia, ha el akarja kerülni, hogy lázadás törjön ki.

– Flint tábornok!

Megfordult. Egy fiatal őrmester közelített felé az elpusztított fatorony felől.

– Padnir őrmester, mit tehetek magáért?

Az őrmester tisztelgett.

– Olem ezredes kéreti önt, asszonyom. Azt mondta, sürgős.

Vlorá a homlokát ráncolta. Padnir a hőség ellenére is sápadtnak tűnt, szemében idegesség villogott. Húszas évei végén járó, józan gondolkodá-

sú férfi volt, mindössze pár évvel fiatalabb nála, és egyike azon katonáknak, akik az adrói–kez háborúban edződtek meg Vlora parancsnoksága alatt. Valami nagy baj lehetett, ha ennyire felizgatta magát.

– Természetesen. Csak szemrevételeztem az erődöt. Már jövök is.

Végigment az utcán az őrmester nyomában, majd ráfordultak a város egyik főútjára. Vlora egyszer megállt, hogy megnézzen magának egy sor foglyot, akik az út mellett, egy maroknyi őr felügyelete alatt térdeltek. Mindegyikük palo volt – fatrasztai őslakosok élénkvrös hajjal és sápadt, szeplős bőrrrel. Vlora egyetlen pillantásból is látta, hogy falusiak, nem harcosok.

Ezek a palók bevették Samnant, kinyilatkoztatták, hogy az erőd az ő területükön fekszik, és megtiltották a fatrasztai kormánynak, hogy átkeljen rajta. Megöltek néhány tucatnyi telepest, és felgyújtottak pár parasztházat, de ennyi. Meglehetősen erőtlen kis lázadásnak tetszett.

A fatrasztai kormány Vlorát és a Puskamester Zsoldostársaságot küldte a felkelők leverésére. Vlorának nem először akadt dolga határvidéki lázongásokkal – elvégre a fatrasztaiak jól fizettek –, és feltételezte, hogy nem is utoljára.

Némelyik fogoly üres tekintettel meredt rá. Mások dühösen bámulták, páran pedig palo nyelven szitkozódtak, ahogy elhaladt mellettük. Oda se hederített rájuk.

Nem szívesen harcolt a palókkal: mivel szenvedélyesek, alulfinanszírozottak és alulfegyverezettek voltak, gerilla-hadviselést folytattak, és hála az olyan vezetőiknek, mint a ravasz Vöröskéz, ez aránytalanul nagy veszteségekkel járt az éppen kipécézett fatrasztai seregek számára. Az igazi csaták meg – mint a Samnan erőd ostroma – az őslakosok teljes lemészárlásába torkolltak.

Ami Vlorát illeti, meg tudta érteni a szegény bolondokat. Hiszen ez *valóban* az ő földjük. Azóta éltek ezen a helyen, hogy a danizok csaknem ezer éve kivonultak innen, vagyis jóval régebben, mint ahogy a kressziaiak megérkeztek a Kilencekből, és nekiálltak gyarmatosítani Fatrasztát. Balszerencsájukre a palók nem engedhették meg maguknak, hogy megfizessék a Puskamestereket, a fatrasztai kormány viszont igen.

Vlora otthagyta a foglyokat, és pár másodperccel később már meg is találta Olem ezredest az összeomlott fatorony túlsó oldalán. A negyvenöt éves ezredesen kezdett megmutatkozni a kora: ősz szálak lopakodtak be vörösszőke szakállába, bár Vlora szerint ettől csak előkelőbbnek tetszett. Ugyanolyan vörös-kék egyenruhát viselt, mint a társai, rangját egyetlen ezüstcsillag jelölte a hajtókáján, a csákok mögött keresztben álló puskákkal átellenben. Szája egyik sarkából gyújtatlan cigaretta lógott.

– Ezredes – üdvözölte Vlora.

– Flint – válaszolta Olem anélkül, hogy felnézett volna. Elméletileg Vlora helyetteseként szolgált, valójában azonban mindketten az adrói hadsereg tábornokai és a Puskamester Zsoldostársaság társtulajdonosai, vagyis egyenrangú felek voltak. A férfi jobb szerette volna, ha formálisan megmarad Olem „ezredesnek”, de Vlora éppolyan sűrűn elfogadta az ítéletét, ahogy a férfi az övét.

Olem a kezét a térdén pihentetve, arcán zavart kifejezéssel guggolt.

Egy öreg palo férfi hullája hevert előtte. A megtört test szeplős bőre aszalt szilvaként gyűrődött össze, és még mindig számos lőfegyver- és bajonettsebből vérzett. Körötte legalább kéttucatnyi holttest hevert puskmesteres egyenruhában. Felhasított torkokkal és gyomrokkal. Két puskát egyszerűen kettétörték.

– Itt meg mi történt?

– Jó kérdés – válaszolta Olem. Felállt, meggyújtott egy gyufát az övéen végighúzva, és kezével óvta a lángot a szélről, amíg rágyújtott, majd mélabúsan pőfékelve mustrálta a lábánál elterülő öregembert.

Vlora a katonák hulláját bámulta. A nevüket sorolta magában – Forlin, Jad, Wellans. A lista folytatódott. Mind közlegények voltak, és nem is ismerte valami jól őket, de akkor is az ő emberei közé tartoztak.

– Ki ez a rohadék? – mutatott a palo holttestére.

– Fogalmam sincs.

– Ő tette ezt?

– Úgy tűnik. Tizenöt sebesültet cipeltünk el innen.

Vlora elrágódott a hallottakon, és igyekezett valamiféle értelmet kihámozni belőlük. Hiába. A palók rendszerint elszánt harcosok voltak, de

attól még ugyanúgy elestek a bajonettekkel felszerelt, képzett katonák színe előtt, mint bárki más.

– Hogyan tudott – végzett egy gyors fejszámolást – egyetlen öregember elbánni a kontinens legjobb gyalogságának negyven átkozott katonájával?

– Ez – válaszolta Olem – egy nagyon jó kérdés.

– És...? – Bosszúsan meredt a férfira. A legtöbben ettől haptákba vág-ták volna magukat, de Olem, mint általában, nem zavartatta magát.

– A fiúk szerint olyan gyorsan mozgott, hogy szem nem tudta követni. Mint... – Olem elhallgatott, és a szemébe nézett. – Mint egy lőpor-mágus.

Vlora kinyúlt varázsérzékeivel a Más felé. Lőpormágusként több száz méteren belül érzett minden lőportöltetet és -szarut, úgy bukkantak fel az elméjében, akár pontok egy térképen. A holttestre összpontosított. Az öregembernél egy uncia lőpor sem volt, de Vlora érzett rajta valami-féle tompa mágiát, olyat, amilyenhez foghatóval még sosem találkozott. A további vizsgálódásba beféjdult a feje, úgyhogy végül behunyta harmadik szemét.

– Nos, ez itt nem egy lőpormágus – világosította fel Olemet. – Van valami... valami mágikus benne, de nem tudom megállapítani, hogy mi.

– Én nem éreztem semmit – válaszolta a férfi, akinek megvolt a maga Fortélya: egy apró mágia, amelynek köszönhetően nem igényelt alvást. Ő azonban nem látott olyan erősen a Másba, mint a nő.

Vlora letérdelt a holttest mellé, és újra szemügyre vette, ezúttal mágia *nélkül*. Az öregember egykor vörös haja rég őszbe fordult, két bütykös kezében még mindig egy-egy csiszolt csontfejszét szorongatott. A palók általában a környezetükhöz öltöztek – szarvasbőrt hordtak a határvidéken, kosztümot vagy nadrágot a városban. Ez a harcos azonban vastag, sötét bőrt viselt, amely nem emlőstől származott. Barázdás volt, bár érintésre kígyószerűnek tűnt.

– Láttál már valaha bárkit ilyen öltözékben?

– Ez mocsársárkánybőr – jegyezte meg Olem. – Szütyőkben és csiz-mákban már láttam, de piszkosul drága anyag. Nehéz kicserzeni. Senki

sem visel egy egész garnitúrát. – Lehamuzta a cigarettáját. – És az is biztos, hogy nem láttam még palót így harcolni. Kissé aggasztó.

– Talán. – Vlorának hirtelen elege lett. Nem éppen kellemes egy mocsársárkányokkal, kígyókkal, bogarakkal és palókkal teli mocsárban ragadni, de a Puskamesterek mindig is a tápláléklánc csúcán álltak idekint. Mostanáig. Végigsimított a bőrön. Hatékony páncélzatnak tűnt, vastagságával megállíthatott egy kés- vagy akár bajonettdőfést is. – Olyan, mint egy egyenruha – motyogta.

– El fog terjedni a híre – mondta Olem. – Véget vessék a szóbeszédnek?

– Ne. Hadd pletykálkodjanak. De adj ki nekik egy parancsot. Ha meglátnak valakit ilyen szerelésben, alkossanak sorfalat, és tartsák sakkban az illetőt a bajonettjeikkel. És azonnal küldessenek értem.

Olem a homlokát ráncolta.

– Gondolod, szembe tudnál szállni valakivel, aki képes levágni ennyi katonát?

– Fogalmam sincs, de átkozott legyenek, ha hagyom, hogy valami palo bugris úgy menjen át az embereimen, mint kés a vajon. Legrosszabb esetben is küldhetek egy golyót a fejébe harminc lépésről.

– És ha többen lesznek?

Vlora rámeredt.

– Értem – válaszolta Olem, és eltaposta a cigarettáját. – Csatasorba állni, és hívni Flint tábornokot.

Vlora és Olem percekgig állt szótlánul, és csak nézték, ahogy elhurcolják a többi hullát, a tüzekeket pedig eloltja körülöttük a vödörös brigád. Hírnökök hoztak üzeneteket Olemnek. A kevés épen maradt torony egyikében felállítottak egy zászlórudat, és felhúzták rá a napraforgósínű, zöld sarkokkal ékesített fatrasztai lobogót, mellé meg a Puskamesterek kisebb, vörös-kék zászlaját.

Egy nő lovagolt be a szétzúzott erődkapu maradványain, és végigvezette a lovát a tömeg és a csata utáni rendrakás káoszában. Fáradt, közőmbös tekintettel mérte fel a környezetét, az utcán térdelő palo foglyok láttán lekicsinyülő vigorra húzódott a szája. Vlora magát a nőt ugyan nem ismerte, sárga egyenruháját azonban nagyon is – passzolt a zászló-

hoz, amelyet az emberei az imént húztak fel a rúdra. A fatrasztai hadsereghez tartozott.

A lovas megállt Vlora és Olem előtt, és mogorván pillantott le rájuk. Nem tisztelgett. Még csak egy közönséges köszönésre sem futotta tőle.

– Maga Flint tábornok? – kérdezte.

– Ki akarja tudni? – így Vlora.

– Üzenetet hozok Lindet kancellár asszonytól. – A nő elővett a kabátjából egy borítót, és előrenyújtotta. Olem elvette, egyetlen ujjal feltépte, és kisimította a papírt a hasán. A nő minden további szó nélkül megfordította a lovát, és azonnal megindult vissza az úton, a kapu felé.

A fatrasztai katonák gyakran arrogáns pöcsfejek, de Vlora ritkán találkozott valakivel, aki ennyire goromba. Megtapogatta a pisztolya agyát.

– Ugye nem lenne szörnyen primitív húzás, ha ellőném a sapkáját?

– De igen – válaszolta Olem anélkül, hogy felpillantott volna a levélből.

– Az átkozott fatrasztai katonáknak több tiszteletet kellene mutatniuk azok iránt, akik helyettük végzik a piszkos munkát.

– Vigasztald magad azzal, hogy sokkal több pénzt keresel, mint ő. Tesék, ezt látni akarod.

Vlora a férfi kezében tartott levélre pillantott.

– Mi áll benne?

– Baj van Szárazparton. Visszahívtak minket. Azonnal indulnunk kell a városba.

Vlora kis híján táncra perdült. Lehet, hogy Szárazpart forró és bűdös, de legalább egy modern város. Igazi ételt ehetsz, elmehetsz a színházba, még meg is fürödhet. Elég ebből a rohadt mocsárból meg – a kis öregember holttestére pillantott, amelyet épp akkor szedtek össze – a mocsársárcánybőrt viselő palókból.

Megkönnyebbülését azonban alattomos gyanú nyomta agyon.

– Miféle baj?

– Azt nem írja.

– Hát persze hogy nem. – Vlora az ajkába harapott. – Fejezd be a takarítást, és küldd a foglyokat Plantba egy ezredünk kíséretében. Szólj mindenki másnak, hogy a hajnal első fényénél indulunk.

* * *

Vlora a Trisztan folyónál várta, hogy az emberei beszálljanak az értük küldött folyami hajókba. Ezek mindössze pár nap alatt elviszik őket Szárazpartra, és Vlora azon tűnődött, mi lehet olyan sürgős, hogy ily módon kellett visszahívni őket. A gondolat idegessé tette, de elűzte a nyugtalanságát, hogy az ölében heverő dobozra koncentrálhasson.

Egy régi kalapdobozra, amelyet már kamaszkora óta őrzött, és amelyben egy rég halott egykori szerelmének leveleit őrizte. Kétlövetű Tániel a gyerekkori barátja, az örökbe fogadott testvére, mi több, egyszer a vőlegénye volt, ugyanakkor a fatrasztai forradalom hőse is. Tizenegy évvel ezelőtt ugyanezekben a mocsarakban lopakodva harcolt muskétájával a Kez ellen Fatraszta függetlenségéért, Kiváltságos mágusokra és tisztekre vadászva.

Mindketten adriaiak voltak, azaz külföldiek, és a levelek, amelyeket Tániel a tapasztalatairól írt neki, rengeteg információval segítettek ezen az átkozott kontinensen végzett zsoldosmunkájában.

– Csak annyi hajót küldtek, amennyi a gyalogos katonáknak elég – szólalt meg hirtelen valaki.

Vloda összerezett, és már nyúlt is, hogy elrejtse a leveleket, de megálljt parancsolt magának. Csak Olem volt az, köztük pedig nem léteztek titkok.

– És mit csinálunk a dragonyosainkkal meg a vérteseinkkel?

Olem eltaposta a cigarettáját, és a nő ölében heverő levelekre pillantott.

– Majd Gustar őrnagy elhozza őket. Úgy egy héttel utánunk fognak Szárazpartra érkezni, szóval reméljük, hogy nem lesz annál hamarabb szükségünk rájuk. Azok Tániel levelei?

– Igen. – Vlora szórakozottan belelapozott a kötegebe. Bosszantotta a lovassága elvesztése, még ha csupán egy hétig kellett is nélkülöznie.

– Keresgélek, hátha valamikor említett mocsársárkánybőrt viselő örült palo harcosokat.

– Szerintem ilyesmire párszor már felfigyeltél volna – jegyezte meg Olem, majd leült mellé a földre, és együtt figyelték, ahogy egy új folyami

hajó köt ki, hogy magába fogadja a katonákat. A Samnan erőd még mindig füstölgött mögöttük.

Vlorát nosztalgikus érzés szállta meg. A levelek állandó emlékeztetőül szolgáltak egy régi életre – számára és Olem számára is.

– Azt hinné az ember, de azért gondoltam, utánanézek.

– Baj nem lehet belőle. A palók kedvelték őt, ugye?

– Még most, annyi idő után is egy rohadt legenda a szemükben. – Vlora remélte, hogy nem csöpög a keserűség a szavaiból. Tániel minden említése felkavarta kissé. Ők ketten meglehetősen... viharos kapcsolatban álltak egymással.

– Szerinted akkor is harcolt volna a fatrasztaiak függetlenségéért, ha tudja, hogy a fatrasztaiak majd így bánnak a palókkal? – kérdezte Olem, és a Samnan erőd felé biccentett.

– Talán. Talán nem. – Vlorának megvoltak a maga fenntartásai a munkáját illetően. De a zsoldosok ritkán engedhetik meg maguknak, hogy válogassanak. – Azért folyt bele abba a háborúba, hogy kezeket öljön. Amikor végzett... – Vlora szeme akaratlanul is összeszűkülte, amikor eszébe jutott Tániel vörös képű társa, akit magával hozott az utazásairól. – Nos. – Lezárta a dobozt. – Itt nincs semmi, aminek hasznát vehetnénk, legalábbis semmi azt a palo harcost illetően. – Felállt, és segítő kezet nyújtott Olemnek. – Irány Szárazpart.

2. FEJEZET

R eggel hat óra volt, Michel Bravis pedig egy üres söntés hátsó részében ült, és egy pohár meleg sört dédelgetett a kezében. Hallotta, hogy a kocsisok odakint már gyapotot és gabonát cipelnek le a kikötőbe, és minden második levegővétellel a hőséget átkozzák. Azon tűnődött, létezik-e bárki, aki *ténylegesen* szereti a szárazparti nyarat, de úgy döntött, az ilyesmi sértene minden létező istent.

Élete nagyját Szárazparton élte le. A forradalom idején érett férfivá, az újjáépítés alatt a kikötőben szedett rá kereskedőket és turistákat, most pedig, a harminchoz közeledve a kancellár asszony titkosrendőrségének dolgozott – vagy más néven a Feketekalaposoknak. *Azt hinné az ember, gondolta magában keserűen, már megtanultam, hogy a nyarat jobb északon tölteni.*

Nyelt egy nagyot a sörből, és elővette a zsebóráját. Tizenegy perc telt el. Reggelek, nyarak és késésben lévő emberek. A rosszkedv tökéletes hozzávalói.

És ebben a rohadt hőségben bizonyosan kirtart majd a rosszkedve az egész napra.

Vigyort erőltetett az arcára, és köszömlére tette az üres bárban.

– Nem kell, hogy rosszkedved legyen – mondta. – Fel a fejjel. Roszszabb is lehetne a helyzet. Lehetnél odakint.

– Igaz – válaszolta magának erőltetett komolysággal. – Különben is, van sörünk csapon, a tulajdonos pedig délig ide se tolja a képét.

– Te – mondta a vidám hangján, és lehajtotta a sör maradékát, majd megindult a pult mögé, hogy újratöltse a poharat –, nagyon be fogsz rúgni.

– Igen. De még mennyire.

Gyakran eltűnődött rajta, hogy mit gondolhatnak az emberek, amikor meghallják őt magában beszélni. Valószínűleg azt, hogy teljesen elment az esze. Fiatalkorában azonban gyakran hozták úgy a körülmények, hogy magára maradt, és a beszéd segített összeszedni a gondolatait és elűzni az unalmat a hosszú, forró fatrasztai éjszakák alatt. Különben is, az ő munkakörében nem árt legalább karnyújtásnyi távolságot tartani az emberektől.

Már a harmadik sörét itta, amikor végre kinyílt az ajtó, és felbukkant benne egy fiatalember. Bizonytalanul pillantott be, lába mintha futásra készen állt volna, és mielőtt megszólalt, még hátrasandított a vállá fölött:

– Helló!

– Igen, itt vagyok – intett oda neki Michel. – Elkéstél.

– Nem találtam meg a helyet.

– Ostoba kifogás.

– Hogyan?

Michel felemelte a sörét, és a pohár üvegén keresztül vette szemügyre a fiatalembert. Fiatalember? Inkább fiú. Nem lehetett több tizenhatnál, alig pelyhedzett az álla. Korához képest alacsony volt, enyhén túlsúlyos, de hétköznapi arcával könnyedén beleveszhetett a tömegbe. Ahogy Michel is, ami nem meglepő. Elvégre a Feketekalaposok pontosan ilyen külsejű embereket toboroztak kémnek.

– Ostoba kifogás – ismételte meg Michel. A fiatalember magas szárú nadrágot, hosszú kabátot és egy sálat viselt; utóbbi úgy állt rajta, akár a szegény ember nyakkendője. – Ha nem vagy képes megtalálni egy cí-

met, akkor vagy azt hiszik majd, hogy ostoba vagy, vagy azt, hogy egy seggfej. Mindkettő jól jön néha, de nem olyan gyakran, mint gondolnád. Senki sem kedveli az ostobákat *vagy* a seggfejeket, márpedig kedvelhetőnek kell lenned, máskülönben nem tudsz beolvadni.

A fiatalember zavartan pillantott körbe a bárban, szeme úgy kerekedett el, mintha valami örült barlangjába tévedt volna.

– Maga Mikál? – kérdezte.

– Michel – javította ki Michel, és megnyomta a név második felét. – Mi-Kell. A nevem nem rímel arra, hogy „igyál”.

– Értem – válaszolta lassan a fiatalember. – Én Dristan vagyok. Magától kell megtanulnom, hogyan lesz belőlem kém?

– A kedvelhető emberek – folytatta Michel, mit sem törődve a kérdéssel – jól informáltak. Gyakran mondják, hogy kérem és köszönöm. Útbaigazítást kérnek. Pontosak. Te is ilyen leszel, máskülönben nem fogod tudni elvégezni a munkádat. Azok, akiknek a megfigyelésére küldenek majd, legjobb esetben kizárnak téged a köreikből. Legrosszabb esetben rájönnek, hogy nem az vagy, akinek mondod magadat, és gondoskodnak róla, hogy lassú haláloz legyen. – Michel felsóhajtott, végzett a sörével, és figyelmeztette magát, hogy ne igyon még egyet. – Nem kém vagy. „Passzív informátor” leszel, ahogy mi nevezzük. Valaki mássá válsz majd, teljesen beleéled magadat egy életbe, amely nem a sajátod, és információt szolgáltatasz a futtatódnak zavargásokról, bűnökről és kormányellenes merényletekről.

Dristan láthatólag tépelődött. Továbbra is csak állt ott, nem lévén biztos a dolgában, és úgy tűnt, bármelyik pillanatban megfutamodhat.

Michel folytatta:

– Ne öltözz úgy, mint holmi alsó osztálybeli piperkőc. Akkor megjegyeznek, márpedig ritkán jön jól, ha megjegyeznek. Viselj rövidnadrágot és világos inget. Talán egy lapos sapkát. Ha hétköznapi melósnak öltöazol, abból sosem lehet baj. – Michel Dristan fejére mutatva írt le köröket az ujjával. – Az a kifejezés az arcodon, azok a tétova, ideges vonások. Kezdd el gyakorolni az *elkerülésüket*. Nagyon gyanús. És most halljam a nevedet.

- Már mondtam, Dristan vagyok.
- Nem – csapott Michel a tenyerével az asztalra. Dristan összerezzent.
- Halljam a nevedet.
- Dri... – Dristan elhallgatott. – Áh, Plinnitnek hívnak.
Gyorsabban kapcsolat, mint a legtöbb tanítványom.
- Plinnit? Miféle név a Plinnit? Nagyon hülyén hangzik.
- Hé, már hallottam valahol! – tiltakozott Dristan.
- Michel a szemét forgatta.
- A Plinnit hülyén hangzik – ismételte meg lassan. – Miféle név ez?
Dristan csak bámult rá, nem értette, mit akar, majd a szemében hirtelen megvilágosodás gyúlt.
- Ó. Ó! Plinnit. Brudániai név.
- Onnan származol? – kérdezte Michel, folytatva az álkihallgatást.
- Nem. Az öhh, anyám volt brudániai. Egy ottani halászfaluban született.
- Csak nem? A legjobb barátom is egy brudániai halászfaluból származik. Talán ugyanonnan.
- Nem emlékszem a nevére – válaszolta Dristan.
- Nagy kár. Mi dolgod Szárazparton, Plinnit?
- Apám földműves volt Vöröskő mellett. Múlt ősszel halt meg, úgy-hogy anyám elküldött dolgozni a fővárosba.
- Michel még csaknem öt percig bombázta kérdésekkel a fiút, olyan részleteket firtatva, amelyekkel senki normál emberfia nem vesződne, míg végül véget vetett a kihallgatásnak. Félretette a színjátékot, és kitöltött magának még egy pohár sört.
- Nem is rossz.
- A fiú sugárzott a büszkeségtől.
- Nem is nagy szám – tette hozzá Michel. – Egyetlen szót sem hittem el.
- De hiszen eleve tudja, hogy nem egy farmer fia vagyok, és nem Plinnitnek hívnak! – tiltakozott Dristan.
- Valóban? – vont a vállát Michel. – Fogalmad sincs, mit tudok. A te dolgod az, hogy meggyőzz róla, az vagy, akinek mondod magad.
- Megforgatta maga előtt a poharat, és ezredszer is azt kívánta, bárcsak

lenne ennek az egésznek egy jobb módja. Nem szenvedtek hiányt kölykökben, akik azért esnek be az utcáról, hogy csatlakozzanak a Feketekalaposokhoz. A legtöbbjükből alsó szintű végrehajtó lett, hogy olyanokat verjenek össze, akik a kancellár asszony ellen szólaltak fel. Az okosabbakból politikai összekötők vagy íróasztalhuszárok lettek. A többiekből meg informátorok, akik a kancellár asszony népe után kémkednek.

Az informátorok végezték a legveszélyesebb munkát, és ők kapták a legszegényesebb kiképzést. Elvégre mi haszna egy informátornak, ha egyszer meglátták egy ismert Feketekalapos társaságában? Legfeljebb abban reménykedhettek, hogy jut nekik pár nap valami félreeső helyen, olyasvalaki társaságában, mint Michel – egy tapasztalt informátor, aki elég sokáig húzta, hogy bürokrata legyen belőle. Az emberek persze tudták, hogy Michel Feketekalapos. Csak azt nem tudták, hogy a szomszédai beköppésével mászta meg a ranglétrát.

– Nézd – mondta Michel –, az egész az emberekkel való kapcsolatról szól.

– Hogy érti? – kérdezte Dristan.

– Te és én, mi kressiaiak vagyunk, ugye? Mármost persze fatrasztainak mondjuk magunkat, de még ha itt is születünk, a nagyszüleink a Kilencekből származnak. Tudsz követni?

– Azt hiszem...

– Na most, lehet, hogy a nagyszüleink gyűlölték egymást az óházában. Talán a tieid kezek, az enyémekek meg adróiak voltak. Halálos ellenségek. De miután átjöttek az óceánon, már volt bennük valami közös. Úgyhogy félretették régi nézeteltéréseiket, és immár egyszerűen fatrasztaiaknak hívják magukat. Ugye?

Dristant nem nyűgözte le a gondolatmenet.

– Gondolom...

Michel félbeszakította.

– Kapcsolat van köztük. Megtalálták a közös nevezőt, és összedolgoztak. A forradalom alatt mindnyájan, akik fatrasztainak vallottuk magunkat, a palókkal együtt harcoltunk a Kez ellen. Újabb példája a kapcsolódási pontnak egy közös ellenség legyőzése érdekében.

– De a fatrasztaiak és a palók most gyűlölik egymást.

– Persze. Mert az emberek lojalitása megváltozik, ha már nem veszik többé hasznát. Ne feledd, az informátoroknak be kell olvadniuk. A te lojalításodnak alkalmazkodnia kell a körülötted lévőkhöz. Ez egyfajta színművészet, és bármilyen jó színész megmondhatja, hogy úgy tudsz a leginkább belehelyezkedni egy karakter fejébe, ha kapcsolódási pontot alakítasz ki vele, még akkor is, ha történetesen egy gazemberről van szó. Ahhoz, hogy az állam ellenségei után kémkedj, magadnak is akként kell gondolkodnod... azzá kell válnod. – Széttárta a karját. – Mindent összevetve ez a kémkedés lényege.

– Azt hittem, nem kémek vagyunk.

– Az „informátorkodás” szó nem létezik. – Michel fogcsikorgatva sandított körbe a bárban, és fontolóra vett még egy italt. Talán egy fél pohárral.

– Idősebb lehet, mint amennyinek kinéz – jegyezte meg Dristan.

Michel a pult mögötti csaphoz lépett.

– Mert ismerem a dörgést. Tanulj meg bízni önmagadban, vagy legalábbis tanulj meg eljátszani az önbizalmat, és mindenki azt feltételezi majd, hogy tíz évvel idősebb vagy, mint valójában. Az sem árt, ha tisztában vagy a szakmáddal, és ez esetben a szakmánk arról szól, hogy szemmel tartjuk a kancellár asszony népét. – Michel a csaphoz emelte a poharat, és hosszú másodpercekig ott tartotta, mielőtt beleengedte volna a sört.

Dristan rendes kölyöknek tűnt. Talán van is annyi esze, hogy túléljen pár évnyi kémkedést. Michel még ad neki egy-két extra nap kiképzést, de máris eldöntötte, hogy rábólint a dologra Salacia Ezüstrózsánál – Dristan majdani futtatójánál. Sajnos az efféle munkában a *dobjátok az öbölbe, és reméljétek, hogy megtanul úszni* számít a leghatékonyabb kiképzési módszernek.

– Mi neked ebben az üzlet? – kérdezte, miközben megtöltött egy második poharat, és odacsúsztatta a bárpulton Dristannak.

– Kapok egy Rózsát, nem?

A Rózsák a Feketekalaposok jelvényei, medalionok, amelyekről a nevüket kapják – egy Vas- vagy Bronzrózsa alacsony rangot jelképezett, egy

Ezüst közepes rangot, egy Arany pedig... nos, az Aranyrózsások a Feketekalaposok elitjéből kerültek ki, ők voltak a fatrasztai kormány minden titkának és intrikájának tudói. Ők vezették az országot a kancellár aszszony megbízásából, és az ő kezükben összpontosult a kontinens vagyona. Mindenki az Aranyrózsára hajtott. Kevesek kapták meg.

De még egy Vasrózsa is hatalmas előrelépést jelenthetett egy olyan nyomornegyedből származó szerencsétlennek, mint Dristan. Ha túlél egy-két küldetést, akár a Bronzrózsát is rögtön megkaphatja.

– A Rózsán túl – válaszolta Michel.

Dristan ivott egyet, egy hosszú pillanatilag a kezét bámulta, majd így szólt:

– A Feketekalaposok gondoskodni fognak a nővéreimről. Ellátják őket szállással és étellel, nem hagyják, hogy a bordélyházban végezzék. Amíg hűséges maradok, gondoskodni fognak róluk.

Michel bólintott. Meglehetősen tipikus történet. A Feketekalaposokról sok borzalmas dolgot hordtak össze – és a legtöbbjük igaz is volt –, de mindig gondoskodtak az övéikről.

– Adok egy tanácsot – mondta. – Most van egy életed, ugye? Család meg boldog emlékek? – Feltartotta a kezét, és láthatatlan dolgokat számolgatott a tenyerén.

– Aha.

– Ha egyszer beépülsz, teljes egészében valaki mássá kell válnod. Egy pillanatilag sem gondolhatsz a régi életedre, mert azzal elárulhatod magadat egy gyenge pillanatodban. Úgy eszel, alszol, sőt úgy is *gondolkodsz*, mint Plinnit, a földműves fia, vagy ki a halál leszel. – Ökölbe szorította a kezét. – Fogd a boldog gondolataidat, és zárd be őket egy kis üveggolyóba az agyad egy hátsó szegletében, aztán feléjük se nézz, amíg nem végeztél a munkáddal. Én már nem informátor vagyok, csak egy a kancellár aszszonyt szolgáló, középszintű Feketekalapos, de egykor én is abban a helyzetben voltam, amelyben most te. Az üveggolyós trükk segített át rajta.

– Szóval maga is kém... vagyis informátor volt?

– Mit gondolsz, miért dumálok neked erről? Háromszor épültem be, ami kétszer több, mint amennyiszer ugyanazon városban ajánlott az

ilyesmi. Csoda, hogy a második vagy harmadik alkalommal senki sem ismert fel. De ez azt is jelenti, hogy sokat dolgoztam informátorként, úgyhogy tudok pár órát mesélni a tapasztalataimról egy magadfajtanak.

– Miért csinálta?

Michel átgondolta a kérdést.

– Ahogy te, én is a Rózsáért. – Bedugta a hüvelykujját a nyakán körbefutó zsinór alá, és megmutatta Dristannak az ezüstmedalions, amely mindig a mellkasán lógott. – És Fatrasztáért – tette hozzá őszintén. – Mert tenni akartam valamit, ami számít.

– És számított, amit tett?

– Amikor végzel az első megbízásoddal, keress fel. Majd mesélek neked a löpormágusügyről. – Michel ránézett félig teli poharára, majd meglehetősen bosszúsán letette a pultra. Négy pohár sör kora reggel még tőle is túlzásnak számított. Hirtelen puffanás hallatszott, és a fejét elfordítva látta, hogy kinyílik az ivó ajtaja.

Ismerős arc pillantott be rajta. Egy férfi fekete, hosszú ujjú, a bal mellén fekete gombokkal díszített ingben és hozzá illő, fekete nadrágban – a kancellár asszony titkosrendőrségének jellemző uniformisa. A bal hajtókájáról hiányzott egy gomb, ami elmondhatatlanul irritálta Michelt. Az ingén jól láthatóan egy Bronzrózsát viselt.

– Bravis ügynök, uram – szólalt meg.

– Hogy az a jó... A fenébe is, Warsim, ez egy biztos ház. Itt képzést folytatok. Ha meglátnak a környéken azzal a kitűzővel, ilyen korai órán... – Michel még jó párszor elkáromkodta magát. Rosszkedve már épp készült volna jóra fordulni, erre Warsim felbukkan, és ellehetetleníti a kedvenc biztos házat. – Mi a pokol van?

Warsim fintorogva hajtotta le a fejét.

– Sajnálom, uram, de nem volt más választásom. A nagymester irodájába hívják. Fidelis Jes látni akarja önt.

– Miért? – kérdezte döbbenet Michel. Hiszen ő nem Aranyrózsás, neki nincs dolga a nagymesterrel. Hideg izzadság ütöközött ki a tarkóján.

– Engem? Név szerint engem kért?

– Nekem azt mondták.

Michel félretolta a sörét, és kétségbeesetten remélte, hogy lesz ideje kijózanodni. A pokolba, *máris* kijózanodott. Ha az embert a nagymester irodájába hívják, az olyan, mintha behajítanák az öbölbe.

– Rendben. Mikor?

– Nyolc tizenötre van időpontja.

Michel az órájára pillantott, majd pedig Dristanra.

– Tűnés. A lecke törölve.

– Visszajöjtek holnap?

– Ne. Ha minden jól megy, megkereslek, és folytatjuk a képzésedet.

– És ha nem?

Michel újra az órájára nézett. A nagymester. Ördög és pokol.

– Akkor felejtse el, hogy valaha is beszéltünk.